

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 24. srpna 2016 projednal odvolání, které podali obžalovaný [REDACTED] P [REDACTED] D [REDACTED] nar. [REDACTED] v [REDACTED] trvale bytem [REDACTED] a státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. května 2016, č.j. 5T 29/2016-452, a rozhodl t a k t o :

Podle § 258 odst. 1 písm. d), e), f), odst. 2 tr. řádu se napadený rozsudek zrušuje ve výroku o trestu a způsobu jeho výkonu a dále ve výroku o náhradě škody a nemajetkové újmy, pokud jde o poškozené J [REDACTED] K [REDACTED] nar. [REDACTED] a D [REDACTED] K [REDACTED] nar. [REDACTED]

a podle § 259 odst.3 tr. řádu se znovu rozhoduje takto :

obžalovaný

[REDACTED] P [REDACTED] D [REDACTED]

nar. [REDACTED] trvale bytem [REDACTED]

při nezměněném výroku o vině v napadeném rozsudku

je d n a k přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku,

je d n a k přečinem neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 tr. zákoníku,

se odsuzuje

podle § 151 tr. zákoníku a § 43 odst.1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 / tří/ let .

Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s dozorem.

Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku se obžalovanému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 10 let / deseti let/.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozenému J. K. nar. trvale bytem na náhradu nemajetkové újmy částku 11.810.255.- Kč a škodu ve výši 7.824,- Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozený J. K. nar. odkazuje se zbytkem svého nároku na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškození

- D. K. nar. trvale bytem
- K. S. nar. trvale bytem
odkazují se svými nároky na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn / výrok o náhradě škody pokud jde o poškozené D. K., M. K., J. K., J. K. nar. L. K., P. K. a společnost

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Obvodní soud pro Prahu 2 uznal obžalovaného P. D. vinným skutkem kvalifikovaným jako přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku a přečin neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že

dne 26.4.2015 kolem 02:25 hod., řídil osobní automobil tov. zn. [REDACTED] RZ: [REDACTED] (majitel [REDACTED]), a to v [REDACTED] ve směru z centra v pravém jízdním pruhu, cca 350 m před sjezdem směr [REDACTED] na úrovni sloupu VO č. [REDACTED] jel rychlostí nejméně 94 km/hod., t.j. vyšší než v místě povolenou 80 km/hod., přičemž nesledoval dostatečně situaci v silničním provozu a zezadu narazil do motocyklu tov. zn. Baotia [REDACTED] RZ: [REDACTED] (majitelka M [REDACTED] Š [REDACTED]), který řídil J [REDACTED] K [REDACTED] nar. [REDACTED] po ulici [REDACTED] ve směru z centra v pravém jízdním pruhu, po střetu nezastavil a z místa dopravní nehody ujel, aniž by poskytl těžce zraněnému J [REDACTED] K [REDACTED] potřebnou pomoc, dopravní nehodu neoznámil, nárazem do motocyklu, kromě hmotné škody na zúčastněných vozidlech, způsobil J [REDACTED] K [REDACTED] zranění, a to [REDACTED]

[REDACTED] a velmi těžký úrazový stav vedl k rozvoji tzv. perzistujícího vegetativního stavu s nepříznivou diagnózou, kdy poškozený je od úrazu vážně omezen v obvyklém způsobu života, nachází se v perzistujícím vegetativním stavu a je zcela odkázán na odbornou lékařskou pomoc a zranění je třeba hodnotit jako těžkou újmu na zdraví ve smyslu ustanovení § 122 odst. 2 písm. a), b), d), e) a i) tr.zákoníku a uvedeným jednáním tak obžalovaný porušil důležitou povinnost stanovenou v ustanovení § 4 písm. a), b), c) § 5 odst. 1, písm. b), § 18 odst. 1, 4 a § 47 odst. 4 písm. a), b), c) zák. č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích v platném znění. Podle § 151 tr. zákoníku uložil nalézací soud obžalovanému trest odnětí svobody v trvání třiceti šesti měsíců se zařazením pro jeho výkon podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku do věznice s dohledem a dále podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, ve výměře sedmi let. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu zavázal nalézací soud obžalovaného k náhradě škody pro poškozenou společnost [REDACTED] částkou 204.357,- Kč, pro J [REDACTED] K [REDACTED] nar. [REDACTED] částkou 14.892.575,- Kč a 46.206,70 Kč, pro D [REDACTED] K [REDACTED] částkou 240.000,- Kč a stejnými částkami pro M [REDACTED] K [REDACTED] a J [REDACTED] K [REDACTED] pro J [REDACTED] K [REDACTED] nar. [REDACTED] částkou 125.000,- Kč a stejně tak pro D [REDACTED] K [REDACTED] Poškození D [REDACTED] K [REDACTED] M [REDACTED] K [REDACTED], J [REDACTED] K [REDACTED], J [REDACTED] K [REDACTED] a D [REDACTED] K [REDACTED] byli se zbytky svých nároků podle § 229 odst. 2 tr. řádu odkázáni na občanskoprávní řízení. S celým nárokem na náhradu škody odkázal nalézací soud na občanskoprávní řízení podle § 229 odst. 1 tr. řádu poškozené L [REDACTED] K [REDACTED] a P [REDACTED] K [REDACTED]

Proti tomuto rozsudku, v zákonem stanovené lhůtě, podali odvolání obžalovaný P. D. a v jeho neprospěch státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2.

Prvně jmenovaný odvolatel vytýká nalézacímu soudu, že neprovedl řízení, které by vedlo k objasnění věci a jeho nečinnost má podle jeho názoru vliv na správnost a zákonnost výroku rozsudku. V souvislosti se spácháním trestného činu neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku uvádí, že takové jeho jednání nebylo jednoznačně prokázáno. Navrhl soudu ustanovení znalce z oboru biomechaniky ke zjištění, jak došlo k nárazu poškozeného do jeho vozidla a jaký byl další osud těla s ohledem na místo jeho nálezu. Uvádí, že z fotodokumentace je zřejmé, že tělo poškozeného po střetu je odkloněno do pravé strany ve směru jízdy řidiče. Nebylo však zjišťováno, jakým způsobem se tělo ocitlo v místě, kde bylo nalezeno. Dále obvodní soud neprovedl důkaz zprávou výrobce okenních skel jeho vozidla ohledně mechanismu roztržení. Vyslovuje přesvědčení, že výrobce by osvětlil lépe a autenticky vlastnost předního sklad vozidla při jeho rozpadu. Dále požaduje provedení rekonstrukce a vyšetřovacího pokusu, aniž by však prostřednictvím své obhájky odvolacímu soudu vysvětlil, jak technicky lze takové úkony provést a jaký výsledek lze od těchto úkonů očekávat. Rozhodnutí o náhradě škody považuje obžalovaný za nepřijatelné, a to bez ohledu na závěry lékařského posudku. Namítá, že tento výrok je součástí sankce a ta nesmí být v rozporu se zásadou zákazu ponížení lidské důstojnosti v tom, smyslu, že trest má mít především výchovný účel a nesmí představovat zcela likvidační opatření. Odvolatel vyjadřuje soucit nad osudem poškozeného, necítí se však být vinným skutky, které jsou mu kladeny k tíži. Navrhuje proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Státní zástupce nemá výhrady vůči výroku o vině, trest uložený obvodním soudem však hodnotí jako nepřiměřeně mírný. Uchází se o uložení trestu odnětí svobody v trvání kolem čtyř let se zařazením do věznice s dozorem.

Městský soud v Praze podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku z hlediska vytýkaných vad a stejně tak správnost postupu řízení, které tomuto rozsudku předcházelo, a dospěl k závěru, že obě odvolání jsou částečně důvodná.

Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, dosavadní průběh trestního řízení v zásadě respektoval příslušná ustanovení trestního řádu, obžalovaný P. D. na právu obhajoby zkrácen nebyl. Nalézací soud provedl všechny potřebné důkazy a skutková zjištění z těchto důkazů vyplývající, nejméně v rozsahu skutku, jímž byl obžalovaný uznán vinným, jsou zcela jednoznačná. V době dopravní nehody nepanovaly extrémní podmínky, které by obžalovanému bránily ve výhledu před jeho vozidlo, ostatně v takovém případě by bylo na něm, aby takové situaci

přízpůsobil rychlost jízdy tak, jak na něm požaduje ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích. Obžalovaný D však zvolil rychlost jízdy přesahující rychlost dovolenou a porušil tak ustanovení § 18 odst. 4 cit. zák.. Průběh střetu jím řízeného vozidla s motocyklem, na němž cestoval poškozený J K je osvědčen znaleckým posudkem Ing. Štefáčka. Obžalovaný bez jakékoliv reakce narazil se svým vozidlem zezadu do motocyklu poškozeného. Fotodokumentace automobilu obžalovaného D prokazuje náraz a také osvědčuje pohyb těla poškozeného po tomto nárazu. Nikoliv motocykl, který po určitou dobu zůstal zaklíněn v přední části automobilu, nýbrž tělo poškozeného způsobilo poničení předního okna automobilu. Obžalovaný D porušil i ustanovení § 4 písm. a), b), c) cit. zák., jak správně konstatuje nalézací soud, též i § 5 odst. 1 písm. b) cit. zák., neboť se evidentně nevěnoval plně řízení vozidla a nesledoval v situaci v provozu na pozemních komunikacích a po dopravní nehodě porušil i ustanovení § 47 cit. zák.. Tvrzení obžalovaného, že do příjezdu policistů do jeho bydliště nevěděl o této události a považoval ji za zcela běžný dopravní incident není odvolacím soudem akceptovatelné. Na jím řízeném vozidle vznikla škoda přesahující 200.000,- Kč, došlo k zásadnímu poškození předního skla tak, že stěrače se po něm nemohly pohybovat, jak osvětlil znalec Ing. Štefáček. Navzdory tomu, nejméně srozuměn s následkem, obžalovaný ponechal těžce zraněného J K jeho osudu a z místa ujel. Odvolacímu soudu není zřejmé, čeho by chtěl obžalovaný za dané důkazní situace dosáhnout znaleckým posudkem z oboru biomechaniky či provedením rekonstrukce dopravní nehody, když ani on, prostřednictvím své obhájkyne, nebyl schopen soudu takový požadavek na doplnění dokazování vysvětlit. Proč obžalovaný D se zachoval tak, jak bylo prokázáno, lze pouze spekulovat. Lze spekulovat o tom, jaký průběh měla párty u svědka P a zda obžalovaný skutečně, jak tvrdí, nepožíval žádný alkohol, a stejně tak lze spekulovat o tom, proč obžalovaný D po příjezdu policistů do jeho bydliště jim oznámil, že vypil alkoholický nápoj či, zda tak skutečně učinil. Lze spekulovat o tom, zda nešlo o zakrytí alkoholu požitého na večerní a noční oslavě. V tomto směru však orgány činné v trestním řízení nemají dostatek důkazů, a proto mohl být obžalovaný D uznán vinným toliko v rozsahu uvedeném ve výroku napadeného rozsudku. Obvodní soud nepochybil, pokud skutek kvalifikoval jako přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zákoníku a přečin neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku podle § 151 tr. zákoníku. V tomto směru je odvolání obžalovaného D nedůvodné.

Nalézací soud uložil obžalovanému trest odnětí svobody podle zásad § 43 odst. 1 tr. zákoníku, s přihlédnutím k zákonné trestní sazbě § 151 tr. zákoníku, s výměrou až na pět let. Trest uložený ve výměře stanovené soudem prvního stupně v trvání tří roků je těsně nad polovinou této zákonné trestní sazby a odvolací soud považuje takový trest za zcela přiměřený, když s ohledem na okolnosti tohoto případu neshledal důvody pro podmíněný odklad výkonu trestu. Neshledal však také žádný důvod pro zařazení obžalovaného podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku do věznice s dohledem, neboť obžalovaný byl uznán vinným též úmyslným trestným

činem podle § 151 tr. zákoníku. Žádné skutečnosti, které by mohly vést ke zmírnění výkonu trestu shledány nebyly, a proto byl obžalovaný pro výkon trestu zařazen do věznice s dozorem tak, jak vyplývá z ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku. Stejně tak odvolací soud neshledal žádný důvod, pro který byl měl být obžalovanému uložen trest zákazu činnosti pod horní hranicí zákonné trestní sazby. Obžalovaný D. řídil motorové vozidlo způsobem zcela nezodpovědným, je nepochybně nebezpečím pro ostatní účastníky silničního provozu a zachoval se při této činnosti způsobem nanejvýš nemorálním. Jako řidič obžalovaný neselhal poprvé, evidenční karta řidiče svědčí o opakovaném markantním překročení rychlosti jízdy. Z tohoto důvodu odvolací soud koncipoval trest tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Z podnětu odvolání obžalovaného D. se odvolací soud zabýval též výrokiem o náhradě nemajetkové újmy, resp. náhradě škody.

Pokud jde o poškozeného J. K. přiznal mu obvodní soud na úhradu nemajetkové újmy částku 14.492.575,- Kč a na náhradu škody částku 46.206,70 Kč. Obvodní soud, jak je patrné z odůvodnění napadeného rozsudku, zvýšil základní částku stanovenou znalcem o 40% a v této souvislosti lze souhlasit s obžalovaným, že takové navýšení postrádá přesvědčivé odůvodnění. Městský soud v Praze vycházel, pokud jde o poškozeného J. K., ze znaleckého posudku MUDr. Michala Šlégl, který se zabýval jednak výší bolestného a jednak stanovením ztížení společenského uplatnění. Poté, co se odvolací soud přesvědčil o tom, že znalec vycházel z Metodiky k náhradě nemajetkové újmy na zdraví, akceptuje závěr znalce, pokud jde o výši bolestného částkou 508.415,- Kč a stanovení ztížení společenského uplatnění za poškození zdraví částkou 11.301.840,- Kč, celkem tedy 11.810.255,- Kč. Rozhodování o dalším navýšení této částky by bylo nad rámec možností trestního řízení. Dále obvodní soud přiznal na náhradě škody poškozenému J. K. částku 46.206,70 Kč, a jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, má se tato částka sestávat z nákladů spojených s péčí o zdraví poškozeného ve výši 17.290,70 Kč, náhrady nákladů na zpracování znaleckého posudku ve výši 14.000,- Kč, náhrady nákladů za poskytnuté právní služby spojené s řízením o opatrovnictví ve výši 7.139,- Kč a náhrady nákladů spojených s péčí o domácnost poškozeného ve výši 7.777,- Kč. Odvolací soud pro výsledek adhezního řízení tyto částky omezil, protože obvodní soud do náhrady škody např. zahrnul též položky, o nichž je třeba rozhodovat podle § 155 odst. 4 tr. řádu po právní moci rozsudku předsedou senátu soudu prvního stupně. Jde o náklady poškozeného potřebné k účelnému uplatnění jeho nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy. Odvolací soud přiznal poškozenému J. K. v tomto řízení nárok na částku náhrady škody ve výši 7.824,- Kč sestávající se z plateb za předměty, které zdravotní stav poškozeného vyžaduje tak, jak vyplývá z faktur či daňových dokladů na č.l. 278 (částka 2.661,- Kč), na č.l. 279 (částka 2.803,- Kč), na č.l. 283 (částka 403,- Kč), na č.l. 290 (částka 563,- , 185,- Kč a 149,- Kč) a na č.l. 294 (částka 1.060,- Kč). Při specifikaci jde o polohovací polštáře, pánský holicí strojek, podložku Dekuba, léky a fixační pásek ke kanyle.

Z naznačených důvodů se zbytkem nároku na náhradu škody, resp. na úhradu nemajetkové újmy, odkázal odvolací soud poškozeného J. K. podle § 229 odst. 2 tr. řádu na občanskoprávní řízení.

Pokud jde o poškozené D. K. manželku poškozeného J. K., M. K. a J. K. jeho rodiče, a J. K. syna poškozeného, obvodní soud vycházel z metodiky vyplývající z rozsudku NS ČR, sp.zn. 4 Tdo 1402/2015 ze dne 4. prosince 2016. Tyto částky, s ohledem na zdravotní stav poškozeného, který je i nadále v hlubokém bezvědomí a není schopen reagovat na podněty ze zevnějšího prostředí, jak o tom svědčí zpráva [redacted] ze dne 1. srpna 2016, jsou zcela přiměřené a odpovídají vztahům mezi poškozeným a těmito osobami. Částky nejsou stanoveny v maximální možné výši, nepochybně respektují i určitou satisfakci spočívající v uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody a nejsou pro obžalovaného likvidační. Obžalovaný svůj čistý měsíční příjem označil částkou 70.000,- Kč (č.l. 96).

Odvolací soud však zrušil výrok o náhradě nemajetkové újmy v případě poškozené D. K. a tuto poškozenou podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázal na občanskoprávní řízení. Jedná se o sestru poškozeného J. K. která, jak uvedla ve svém podání, žije v [redacted] naopak poškozený se svojí rodinou [redacted]. V této souvislosti by bylo třeba doplňovat dokazování k tomu, aby si soud mohl ujasnit vzájemné vztahy mezi poškozeným a jeho sestrou a z toho odvodil případnou částku na úhradu nemajetkové újmy. To však je nad rámec adhezního řízení.

Pokud jde o ostatní poškozené, L. K., P. K. a společnost [redacted] ponechal odvolací soud výroky jich se týkající beze změny. O požadavku poškozené K. S. soud prvního stupně nerozhodl, ona sama odvolání nepodala, a proto ji zdejší soud tímto rozsudkem podle § 229 odst.1 tr. řádu odkázal na občanskoprávní řízení.

Z důvodů shora naznačených bylo rozhodnuto tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není možno podat odvolání. Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení dovolání prostřednictvím soudu, který věc rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr. řádu). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud (§265c tr. řádu). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to i ve prospěch obviněného a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se jí bezprostředně dotýká (§265d odst. 1 tr. řádu). Podání obviněného, které nebylo podáno

prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí bez obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) být patrné, proti kterému rozhodnutí směřuje, z jakých důvodů ho odvolatel podává, čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l) tr. řádu nebo § 265b tr. řádu, o které se dovolání opírá Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 24. srpna 2016

JUDr. Tomáš Stuchlík, v.r.
předseda senátu

Za správnost:
Monika Dudová